

РЕШЕНИЕ

№ 19105

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3457** по описа за **2026** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.63в от ЗАНН.

С Решение № 538 от 16.02.2026 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 8850/2025 г., е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 25-4332-007718/08.04.2025 г., издадено от Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на Х. А. Б., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], за нарушение на чл.21, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 700 лв. (равняваща се на 357,90 евро), и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца. Със съдебното решение Х. А. Б. е осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, равняващи се на 130 лв. Недоволно от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена чрез адв.И., в срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалва същото. Наведените в жалбата касационни основания са нарушение на материалния закон и процесуалните правила, както и необоснованост. Касаторът счита, че наказващият орган не е успял да докаже в производството по категоричен и несъмнен начин извършването на процесното нарушение. Оплаква се, че неправилно районният съд не е взел предвид разпоредбата на чл.28 ЗАНН и не е сметнал нарушението му за маловажен случай, като не е взел предвид и обстоятелството, че касаторът не е наказван за извършване на нарушение по ЗДвП. Моли касационния съд да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени НП. Не претендира разноски. В с.з. касаторът не се явява и не изпраща представител, не взема становище

по жалбата.

Ответникът по касация – Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР, не изпраща представител. С писмено становище, подадено чрез юк.М., оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Изразява мнение за изчерпателност и правилност на решението на СРС. Моли Съда да остави съдебния акт в сила, като присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Д., намира жалбата за неоснователна и недоказана, като посочва, че в нея не се навеждат касационни основания.

Административен съд-София град, като провери правилността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № 25-4332-007718/08.04.2025 г. на Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН сер.АД, № 069220/31.03.2025 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективирани в акта констатации се свеждат до това, че на 31.01.2025 г. около 22:05 ч неизвестен водач е управлявал лек автомобил Б. Х5 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на касационния жалбоподател, в [населено място], по [улица]до № 139, с посока на движение от [улица]към [улица], със скорост от 131 км/ч (след приспаднат толеранс от 3 % в полза на водача от реално измерената скорост от 136 км/ч), при ограничение на скоростта в населено място 80 км/ч, въведена с пътен знак В-26. Нарушението е установено и заснето с АТСС (автоматизирано техническо средство или система) CORDON M2 с № MD1193. Собственикът не може да посочи водача, управлявал личния му автомобил.

Актосъставителят е квалифицирал нарушението по чл.21, ал.2 ЗДвП. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е постановил оспореното административно наказание на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП.

В производството пред СРС са изискани и приложени справки от Б. институт по метрология - Удостоверение за одобрен тип на стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения CORDON M2 със срок на валидност до 13.06.2027 г. От протокол за извършена последваща проверка № 035-СГ-ИСИС/21.03.2024 г. Съдът е установил, че на системата е била извършена последваща проверка и към датата на нарушението същата е била технически годна.

За да потвърди обжалваното НП, районният съд е приел, че нарушението, извършено от Х. Б., е доказано по безспорен начин, в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя, и правилно е приложен материалният закон.

Така постановеното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съдебното решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу обжалваното НП.

Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото.

Приетата по делото разпечатка от паметта на техническото средство (радар) за посочената дата доказва шофирането с превишена скорост по категоричен начин. Доколкото в него изрично е отразена не само датата, а и часът на установеното нарушение, нарушението е безспорно

установено. Касационният съд намира, че нарушението е констатирано по начин, предвиден в закона. Наказващият орган решава как да ангажира отговорността на нарушителя, и в случая съставянето на АУАН от автоконтрольор при наказващия орган след преглед на видеоклипа е поставило законосъобразно начало на административнонаказателното производство. Според ТР № 1/2014 г. на ОС на ВАС редът за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя по чл.189, ал.4 ЗДвП с издаване на електронен фиш е неприложим в случая, тъй като същият може да се издаде само за нарушения, които се наказват с административни наказания глоба, а на конкретния нарушител са наложени две административни наказания - глоба и лишаване от право да управлява МПС съгласно чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП.

Правилен е изводът на Съда, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения.

За разлика от процедурата по издаване на електронен фиш, в която производството е съкратено и няма състезателен характер, в хода на административнонаказателното производство, което се е развило по общия ред, на административнопривлеченото лице са били осигурени дори повече възможности за защита, доколкото са събрани доказателства за нарушението (приобщени са записи от мобилната камера), както и декларация по чл.188 ЗДвП за това кое лице е управлявало автомобила.

Поради високата скорост на нарушителя е било невъзможно спирането му в момента на видеозаснемането. За да може да се установи авторството на деянието, се е наложило водачът да попълни декларация, в която да заяви той ли е управлявал автомобила на процесната дата, под страх от наказателната отговорност по чл.313 НК. В съставената за целта декларация собственикът е заявил, че не може да посочи кой водач е управлявал личния му автомобил в момента на нарушението. Спазен е едногодишният срок от извършване на нарушението – същото е извършено на 31.01.2025 г., а АУАН е съставен на 31.03.2025 г.

Следва да бъде споделен изводът на районния съд, че АНО правилно е определил субекта на административнонаказателната отговорност. По силата на чл.188, ал.1, изр. второ ЗДвП собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. След като собственикът не е посочил на кого е предоставил автомобила, правилно е приет за субект на нарушението.

Мястото на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано, тъй като в НП не се говори общо за [населено място] и [улица], а за точно място на констатацията за превишена скорост на автомобила. В рамките на първоинстанционното производство е представен снимков материал относно наличието на знак В-26 на посочената отсечка от пътя, който определя максималната скорост на движение - 80 км/ч., в съответствие с разпоредбата на чл.21, ал.2 ЗДвП.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че чл.28 ЗАНН е неприложим в случая, с оглед на това, че е налице довършено нарушение, превишаването на скоростта е сериозно (51 км/ч) и е извършено в населено място, както и, че е пример за типична проявна форма на нарушение по чл.21, ал.2 ЗДвП, което не може да се класифицира като маловажен случай. Съдът намира за неоснователно и касационното оплакване за липса на предходно нарушение, доколкото това обстоятелство се преценява съобразно всички останали и само М не може да доведе до обосноваване на маловажен случай.

Безспорно е установена и техническата годност на мобилната камера да установява превишение на допустимата скорост към момента на нарушението.

По силата на чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, когато превишаването е над 50 км/ч, се наказва с глоба от 700 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 3 месеца.

Административнонаказателните разпоредби са приложени точно: на водача е наложено административно наказание - глоба в размер на 700 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

Определените наказания са съответни на извършеното нарушение и ще допринесат за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред. Следва да се има предвид, че водачът е длъжен винаги да спазва ограниченията на скоростта, независимо дали ще е поставен под угрозата да бъде видеозаснет или не. С наказанието се постига целта да бъде насочен нарушителят към спазване на установения от закона ред при управление на МПС в градски условия.

Като е достигнал до този извод в посока потвърждаване на обжалваното НП, СРС е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл.63д, ал.3 ЗАНН Съдът намира за основателно искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Размерът на последното се определя на 66,47 евро съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от Административно-процесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 538 от 16.02.2026 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 8850/2025 г.

ОСЪЖДА Х. А. Б., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати в полза на Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и 47 евро цента), с легова равностойност 130 лв. (сто и тридесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :